

Arrest

nr. 87 391 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. RONDELEZ, die *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2010 dient verzoeker een verklaring in van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

Op 22 juni 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 maart 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: S., K. J., Nationaliteit : Portugal , Geboortedatum : (...)1958 , Geboorteplaats: Punjab, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 15/6/2010, en verkreeg de E-kaart op 22/6/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek en na raadpleging van de database van de RSZ (nl. Dimona) blijkt dat betrokkene sinds 2/9/2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij/zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij/zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij/zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Inzake verzoeker werd beslist een einde te stellen aan zijn recht op verblijf omdat hij niet langer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980. Meer bepaald zou verzoeker volgens verwerende partij geen reële kans hebben op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt.

In de eerste plaats stemt dit geenszins overeen met de werkelijkheid nu uit de aangebrachte feiten en stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk een reële kans had en heeft op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt. Zijn overeenkomst volgens artikel 60§7 van de OCMW-wet lag zelfs klaar voor ondertekening op het moment dat verzoeker kennis kreeg van de beslissing om zijn recht op verblijf te beëindigen.

Verwerende partij is dus uitgegaan van verkeerde premissen bij het nemen van haar beslissing.

Dit brengt verzoeker bij het tweede gedeelte van dit middel. Meerbepaald blijkt duidelijk uit het voorgaande dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing onvoldoende moeite heeft gedaan om informatie in te winnen omtrent de concrete situatie van verzoeker.

Zij heeft zich beperkt tot het bekijken van de DIMONA-databank met betrekking tot verzoeker doch zij heeft op geen enkele wijze informatie opgevraagd bij verzoeker zelf.

Had zij hiertoe wel de moeite genomen, had verzoeker op eenvoudige wijze de stand van zaken kunnen meedelen en had ook het OCMW van Sint-Truiden de nodige toelichting kunnen geven.

Hoe nu echter gehandeld is door verwerende partij, is enkel kortzichtig te noemen en houdt een volledige miskennis in van de rechten van verdediging van verzoeker die nooit de kans heeft gekregen om enige toelichting.

Indien het nochtans gaat om tewerkstelling in de huidige economische constellatie, zou men van de verwerende partij iets meer diligentie en een grondiger onderzoek mogen verwachten.

Immers gaat het nog steeds om de woonplaats en het leven van mensen en mag men daaromtrent niet op lichtzinnige wijze beslissingen gaan nemen.

Het hoorrecht / de hoorplicht maakt, als onderdeel van het recht om zicht te verweren, een procedureel beginsel van behoorlijk bestuur uit. (A. Alen, Compendium van het Belgisch Staatsrecht, Diegem, Kluwer, 2001, II, nr. 517)

De beslissing van verwerende partij tot beëindiging van het recht op verblijf berust op éézijdige vaststellingen waarop verzoeker zich onvoldoende kon verdedigen.

Het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het recht op verdediging met inbegrip van het hoorrecht / de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden, reden waarom de bestreden beslissing van 26 maart 2012 en het ingevolge daarvan opgemaakte bevel om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden.”

2.2 Het wordt niet betwist dat verzoeker als werknemer/werkzoekende om inschrijving heeft verzocht. Op 22 juni 2010 is verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart. Uit een controle of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verweerder, blijkens de stukken van het administratief dossier, vast dat verzoeker sinds 2 september 2011 niet meer is tewerkgesteld. Dit wordt niet betwist.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan nu verzoeker niet de kans kreeg om enige toelichting te geven en ook het OCMW geen toelichting kon geven terwijl er een overeenkomst met toepassing van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet klaar lag voor ondertekening. Verzoeker meent dat hij bijgevolg wel degelijk een reële kans had op tewerkstelling.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geeft het OCMW de opdracht al het nodige te doen om een betrekking te vinden voor een begunstigde. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen (doorgaans gaat het om werkloosheidsuitkeringen) of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen. In voorkomend geval verschaft het OCMW deze vorm van dienstverlening door zelf als werkgever op te treden. Verzoeker brengt aldus geen bewijs naar voor van een reële kans op tewerkstelling, gezien een tewerkstelling onder artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van steunmaatregel betreft. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat de trajectbegeleiding een voorwaarde is voor het bekomen van OCMW-steun. Verzoeker kan aldus niet staande houden dat hij tewerkgesteld zou zijn of op het punt stond tewerkgesteld te worden. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht is geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De verwerende partij verwijst tevens naar artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980, stellende dat de daarin vermelde termijn van 6 maanden ruimschoots overschreden is en verzoeker daarom niet langer kan worden beschouwd als werknemer in de zin van ditzelfde artikel.

Echter bepaalt dit artikel dat een persoon die in een toestand van onvrijwillige werkloosheid is, ten minste gedurende zes maanden het statuut van werknemer blijft behouden.

In casu verrichtte verzoeker zijn laatste prestaties in de tuinbouwsector op 1 september 2011 waarna hij geen werk meer vond als fruitplukker. Het is vervolgens op 14 maart 2012 dat hij terug aan de slag ging in het kader van de stageovereenkomst via het OCMW. Dit betekent dat hij gedurende 6 maanden en 13 dagen werkzoekende was. Er waren ook nog geen zeven maanden verlopen op het moment dat verwerende partij haar beslissing (ongeïnformeerd) nam (26 maart 2012).

De wet voorziet dat een persoon onder het statuut van artikel 40 §4, 10 die werkloos is geworden ten minste gedurende 6 maanden het statuut van werknemer behoudt.

Deze vermelding van de zinsnede 'ten minste' houdt een discretionaire bevoegdheid in voor de overheid bij haar beoordeling. Deze discretionaire bevoegdheid brengt op haar beurt met zich mee dat de

overheid, wanneer zij het recht op verblijf beëindigt op grond van het verstrijken van een bepaalde periode, dient te motiveren waarom de lengte van de verstreken periode in concreto volstaat als basis voor haar beslissing.

Dit heeft verwerende partij in casu niet gedaan.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd."

2.4 Artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende:

"Uit bijkomend onderzoek en na raadpleging van de database van de RSZ (nl. Dimona) blijkt dat betrokkene sinds 2/9/2011 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon hij/zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij/zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voor zover hij/zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest."

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist sinds meer dan zes maanden werkloos te zijn. Verzoeker meent evenwel dat verweerder *in concreto* moet "motiveren waarom de lengte van de verstreken periode" volstaat als basis voor zijn beslissing. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn middel steunt de bestreden beslissing niet enkel op "de lengte van de verstreken periode" waarin hij werkloos is maar tevens op de vaststelling dat verzoeker geen reële kans maakt op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt. Mocht hij wel nog een kans op tewerkstelling hebben, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest aangezien hij sinds 2 september 2011 niet meer is tewerkgesteld.

Artikel 42bis, § 1 en § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;"

Indien verzoeker aldus onvrijwillig werkloos is geworden, kan het statuut van werknemer gedurende ten minste zes maanden worden verlengd. Verweerder stelt *in casu* vast dat verzoeker niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden (artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet) en uit de beslissing blijkt dat rekening is gehouden met artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien verweerder motiveert dat de zes maanden "intussen (...)reeds ruimschoots overschreden zijn" waardoor hij niet meer kan worden beschouwd als werknemer. Deze motivering volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Uit artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat verweerder bijkomend dient te motiveren waarom hij de afwijking (met name het behoud van het statuut van werknemer) niet langer dan zes maanden behoudt. Waar verzoeker verwijst naar de stageovereenkomst bij het OCMW merkt

verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat deze stageovereenkomst kadert in het behoud van het recht op leefloon en niet kan worden beschouwd als zijnde een tewerkstelling. Verzoeker toont aldus niet aan dat het motief in de beslissing dat betrokkene geen reële kans maakt op tewerkstelling kennelijk onredelijk is.

Een schending van de motiveringsplicht en van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN